

РЕШЕНИЕ

№ 28425

гр. София, 30.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7107** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Б. И. против мълчалив отказ по негова молба № РИЛ24-ГР94-1042/17.06.2024г. на район „И.“ на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е образувано по горепосочената молба, с която жалбоподателят поискал информация, дали има наредба, издадена от Столичния общински съвет (СОС) на основание чл. 4 ал. 4 от Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС); дали има издадена заповед по чл. 4 ал. 3 от ЗУЕС и дали има заповед, издадена на основание чл. 16, ал.6 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) от кмета на район „И.“ на СО за индивидуализирането на урегулиран поземлен имот (УПИ I), за Ж. С., кв. 9, м. „Захарна фабрика” по плана на [населено място]; поискал и копие от Акт за частна общинска собственост № 288/01.02.2021 г.

По искането бил изготвен отговор № към РИЛ24-ГР94-1042-(1)/12.07.2024г. на район „И.“ на СО (л.67 от делото). В него се посочва, че към настоящия момент няма

издадена наредба от СОС на основание чл.4, ал.4 ЗУЕС; в районната администрация няма данни за издаден административен акт за одобряване на подробен устройствен план (ПУП) на основание чл.16, ал.6 ЗУТ за горепосочения УПИ, в който се намира бл.130; застроителният план за същия УПИ е одобрен с решение 118 по протокол 24 от 30.03.2001г. Посочва се в писмото и, че с исканите актове за общинска собственост подателят може да се запознае в сайта на СО, „Регистър на общинската собственост”. Преценени в съвкупност, доводите на жалбоподателя представляват оспорване на твърдян отказ по искането му, обективиран в това писмо.

С изложението в него административният орган е предоставил в пълнота исканата административна услуга по определението на § 1, т.2, б. „в” и „г” от Допълнителната разпоредба към Закона за администрацията. Несъгласието на жалбоподателя с така предоставената информация не съставлява основание за незаконосъобразност на акта, постановен по направеното от него искане. В производството пред съда не бяха събрани доказателства за съществуването на други релевантни обстоятелства, извън изложените от административния орган. ПУП, одобрен на основание чл.16 ЗУТ, е съществено различен от останалите видове, предвидени в същия закон. Естеството му е обсъдено в мотивите към Тълкувателно решение № 8/23.02.2016 г. по тълк. д. № 8/2014 г., ОСГК на Върховния касационен съд, където се посочва, че: „За разлика от одобрените дворищнорегулационни планове при действието на ЗТСУ (отм.), одобрените по ЗУТ планове, включително и подробният устройствен план, нямат пряко отчуждително действие, освен в хипотезата на чл. 16, ал. 1 ЗУТ и по волята на собствениците в хипотезата на чл. 15, ал. 3 - 6 и чл. 17, ал. 3 - 5 ЗУТ“. Не се установяват обстоятелства, от които да е възможно да се заключи, че е предприемано изготвяне и одобряване на ПУП на основание чл.16, ал.1 ЗУТ в обхват, включващ процесния имот, а съответно – да е налице основание за издаване на заповед по чл.16, ал.6 ЗУТ. Такава е и неотнормирана към целения от жалбоподателя ефект – определяне на прилежаща площ към бл.130. Както е посочено в мотивите на представеното решение № 8565/06.06.2019г. по адм. д. № 14682/2018г. на Върховния административен съд, Второ отделение, „Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗУЕС, в случаите, когато сграда в режим на етажна собственост не може да се обособи в отделен урегулиран поземлен имот по реда на Закона за устройство на територията, се определя прилежаща площ към сградата. Прилежащата площ се определя от кмета на общината по негова инициатива или по искане на заинтересованите лица, като за реда, по който става това законът препраща към Наредба № 6 от 18.09.2009г. за определяне на прилежащата площ към сгради в режим на етажна собственост в квартали с комплексно застрояване. Разпоредбите на последната препращат към чл.21 от Наредба № 7 от 22.12.2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, като в чл. 21, ал.2 от същата е посочено, че при определяне на прилежащите терени към съществуващите жилищни блокове (нето жилищните терени) и урегулирането им като поземлени имоти към жилищните блокове се спазват нормативите по чл. 20 и се ползва начинът съгласно приложение № 1”.

От служебно извършената справка в интернет страницата на СО, посочена в процесното писмо се установява, че действително там не се намират достъпни в цялост на съдържанието си актовете за общинска собственост, но търсените от жалбоподателя бяха представени по делото и същият е могъл да се запознае със съдържанието им. Ето защо, не е налице отказ, подлежащ на отмяна, и в тази част на

оспорения акт.

Предвид изложеното и като прецени на основание чл. 168, ал. 1 от АПК законосъобразността на оспорения акт съдът в настоящия състав намира, че исканата административна услуга е предоставена в установената форма от компетентния за това орган. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като съществени са само онези, които, ако не биха били допуснати, изходът от производството би бил различен. В случая не е налице основание, годно да обоснове такъв извод. Изложеното в отговора на искането на жалбоподателя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разностите остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на СО, която е юридическо лице съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Б. И., с ЕГН [ЕГН], против мълчалив отказ по негова молба № РИЛ24-ГР94-1042/17.06.2024г. на район „И.” на Столична община.

ОСЪЖДА Т. Б. И., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: